

ARTIHOST

KERAMIKOS SKULPTŪRŲ IR PASAKŲ
SIMPOZIUMAS

GYVAPASAKIS

Aukštaičių kultūros aktualizavimas kolektyvine
instaliacija, jungiančia skirtingų autorių
interaktyvias keramikos skulptūras ir pasakas
vaikams

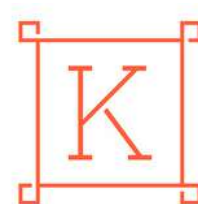
SKULPTORIAI:

GIEDRĖ BALTAKYTĖ (VILNIUS)
EUGENIJUS ČIBINSKAS (PANEVĖŽYS)
VILMANTĖ ŽEGULTĖ - DVARECKĖ (PANEVĖŽYS)
KĘSTUTIS KRASAUSKAS (PANEVĖŽYS)
NOE KUREMOTO (JAPONIJA)

PASAKOTOJAI:

JŪRATĖ ŠLEPONYTĖ (VILNIUS)
MILDA VARANAUSKAITĖ (VILNIUS)
VITALIJA VASILIAUSKAITĖ (PANEVĖŽYS)
LINA VILIENĖ (PANEVĖŽYS)
PANEVĖŽIO TEATRAS MENAS AKTORIAI (PANEVĖŽYS)

RĖMĖJAI:

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

PANEVĖŽIO
MIESTO
SAVIVALDYBĖ

PST

MIDENĖ

PAPER
FANTASIES

SGENA

PARTNERIAI:

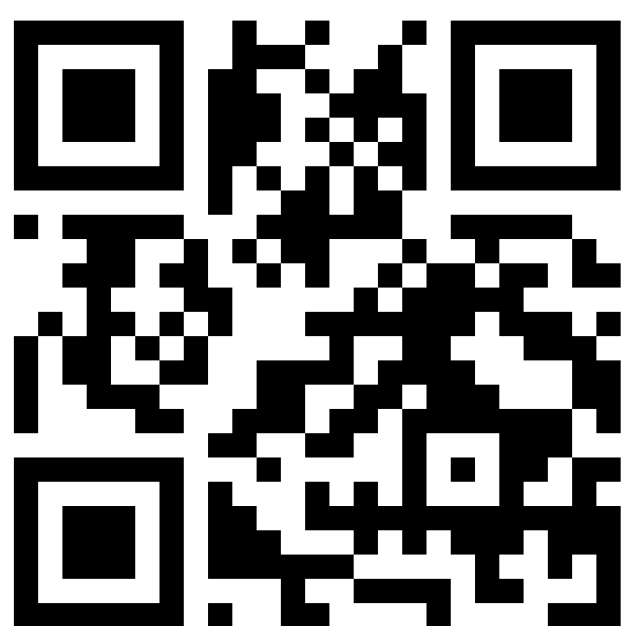
Pragiedruliai

Panevėžio teatras
Menas

Nuskaitykite QR kodą arba
aplankykite

artihost.eu/gyvapasakis

norėdami sužinoti daugiau

GYVAPASAKIS

Keramikos skulptūros ir pasakos vaikams

Aukštaičių kultūros aktualizavimas interaktyviomis meninėmis priemonėmis “GYVAPASAKIS” yra unikalus Pasaulio mastu keramikos skulptūrų ir pasakų simpoziumas, kurio metu siekiama sukurti kolektyvinę interaktyvią instaliaciją, jungiančią skirtingų autorių keramikos skulptūras ir pasakas vaikams.

Simpoziumas vyksta nuo 2023 m. Gegužės 19 iki Birželio 29 d. Panevėžio mieste: Artihost erdvėje, UAB Midenės dirbtuvėse, Pragiedruliuose, Petkevičaitės Bitės viešojoje bibliotekoje, Marijonų parke.

Simpoziume dalyvauja 5 keramikai - skulptoriai - edukatoriai: Eugenijus Čibinskas, Kęstutis Krasauskas ir Vilmantė Žegulytė - Dvareckė iš Panevėžio, Giedrė Baltakytė iš Vilniaus, Noe Kuremoto iš Japonijos, profesionali istorijų žodžiu pasakotoja bei pasakojimo meno mokytoja Milda Varnauskaitė, Panevėžio kraštotyros muziejaus vyresnioji muziejininkė Vitalija Vasiliauskaitė, Lietuvių literatūros ir tautosakos instituto atstovė ir pasakų ekspertė: dr. Jūratė Šleponytė, Panevėžio kraštotyros muziejaus etninės kultūros skyriaus vedėja Lina Vilienė.

Simpoziumas atkreipia dėmesį į sakinės lietuvių kalbos išsaugojimo vertę ir meno prieinamumą interaktyviomis priemonėmis. Projekto metu įrengiama saugiam žaidimui pritaikyta, pasaką patirti kviečianti kultūrinė laisvalaikio erdvė. Menininkai kuria penkias (garsines) keramines kompozicijas / skulptūras, kviečiančias patirti pasaką per vizualiai išreikštą jos vaizdą, pasitelkiant Aukštaitijos regiono tautosaką.

- Gegužės 19 d. 17:15 Artihost erdvėje: Skulptorių ir pasakotojų susitikimas
- Gegužės 20-Birželio 2: Skulptūrų lipdymas pasakų motyvais
- Birželio 1, 17:15 Petkevičaitės Bitės viešojoje bibliotekoje paskaita: Gyvapasakis: pasakų prasmė ir svarba vaikų ugdyme
- Birželio 2-21 Skulptūrų džiūvimas
- Birželio 3d. 11 val. UAB Midenė salėje: Molio edukacija / dirbtuvės vaikams Tėčio dienos progai paminėti.
- Birželio 10 d. 13 val. Pragiedruliuose: Molio ir Pasakų edukacija suaugusiems
- Birželio 17 d. 13 val. Pragiedruliuose: Molio edukacijos antra dalis
- Birželio 22-24 Skulptūrų degimas
- Birželio 29 d. 17:15 Marijonų parke, Panevėžyje: Gyvapasakio skulptūrų parko vaikams atidarymas

VAIZBŪNO SŪNUS

Skulptorė: Giedrė Baltakytė

Gyveno vienas turtingas vaizbūnas. Jis turėjo sūnų. Tam sūnui užaugus, mirė motina. Jinai savo sūnui nieko nepaliko. Sūnus, nuėjęs ant kapų, pradėjo verkti:
– Motina motina, dėl ko man nieko nepalikai?

Motina atsiliepė:

– Aš tau palikau rykštelę. Ko tik tu norėsi, pašmikštuok su ja, tai viską ir turėsi: arklį, ratus ir visą ūkį.

Motina tik jam prisakė nekalbėti septynius metus.

Vieną sykį jis, eidamas per miestą, sutiko važiuojant karalių. Karalius jam sako:

– Duok kelią!

Jis neduoda. Vėl karalius suriko:

– Duok kelią!

Jis gi tik sušvilpė ir stovi. Tada karalius išsiėmė diržą ir sudavė jam tris kartus. Jis vis stovi ir švilpia. Karalius perpykęs paėmė tą vaizbūno sūnų ir pasodino kalinyje ant metų. Kalinys gi buvo karaliaus namuose.

Tas karalius turėjo tris dukteris. Viena karaliaus duktė – vyresnioji – nešė tam vaizbūno sūnui valgyt pusrytį, antra nešė jam pietus, trečia nešė vakarienę. Tai trečiai labai patiko vaizbūno sūnus. Ji visaip jį kalbino kalbino ir neprikalbino. Jis tik švilpė, daugiau nieko.

Vieną sykį karalius visas tris savo dukteris nusūdijo ant smako prarijimo. Vyresnioji duktė nunešė į kalinį pusryčius ir sako:

– Dabar sudiev, daugiau gal nesimatysim.

Puolė ant kelių ir pradėjo verkti, bet vaizbūno sūnus nieko nesakė, tik sušvilpė ir nuėjo. Per pietus dvylikoje adynoje jis pavalgė, sušmikštavo su rykščiuke – atsidarė jam durys, atsirado prie jo didelis arklis, kardas, gražūs drabužiai. Jis užsėdo ant arklio ir nuėjo prie jūrių. Žiūri – smako tarnai pradėjo mėtyti akmenines skiedras ir sako:

– Žiūrėk, tavo tėvo dvaras dega, – kad jis pasiskubintų nujot, pakol smakas išlįs iš jūrių.

Bet jis neklausė, prijėjo prie jūrių. Žiūri – išlenda iš jūrių smakas su penkiomis galvomis. Vaizbūno sūnus nukirto, nukirto žalčiui visas galvas ir karalaitę išgelbėjo nuo smako prarijimo. Karalaitė prašė tą vaizbūno sūnų ant pietų. Jis sako:

– Aš pas tavo tėvą geriu ir valgau už tris plėtis mati prajop.

Karalaitė parėjo namon. Likusi dvi karalaiti klausė jos:

– Kas tave išgelbėjo nuo smako?

Karalaitė sako:

– Atėjo vienas ricierius ant didelio arklio ir nukirto smakui visas galvas ir išgelbėjo mane. Jis teip sakė: „Už tris plėtis mati prajop“.

Karalius, ėmęs knygą, pradėjo ieškoti. Visą išvartęs, nerado tokios pavardės ir vardo. Dabar ant antros dienos reikia antrai karalaiti eiti ant smako prarijimo. Ji nunešė pietų į kalinį vaizbūno sūnui, puolė ant kelių, pradėjo verkti, pasakė jam sudiev. Jis nieko neatsakė, tik sušvilpė ir išėjo. Pavalgęs pietus, pašmikštavo su rykšte – atsidarė durys, atsirado jam arklis, kardas, drabužiai. Jis užsėdo ant arklio ir joja. Vėl smako tarnai mėto akmenis ir sako:

– Žiūrėk, tavo tėvo dvaras dega, dvaras dega!

Bet jis nesustojęs nuėjo ant jūrių kranto. Išlindo smakas iš jūrių su aštuoniomis galvomis. Tasai smakui visas galvas nukapėjo ir antrąją išgelbėjo. Karalaitė sako:

– Prašom ant pietų!

Jisai atsakė:

– Aš pas tavo tėvą geriu ir valgau [už tris plėtis] mati prajop.

Karalaitė parėjo namo. Tėvas labai apsidžiaugė ir klausė:

– Kas tave išgelbėjo?

Karalaitė sako:

– Toks puikus ricierius. Jis teip sakė: „Už tris plėtis mati prajop“.

Karalius išvertė visą knygą ir nerado tokio žmogaus.

Dabar ant trečios dienos reikia trečiai karalaiti eiti ant jūrių kranto. Karalaitė nuėjo į kalinį pas vaizbūno sūnų. Girdi, kad jis balsiai meldžiasi. Ji ir eina. Pradarė duris, o jis, puolęs prie durų, pradėjo rėkti:
– Kaip tu išdrįsai eiti, kada aš meldžiuos? Bet jei prižadėsi niekam nesakyti, kad aš moku kalbėti, tai išgelbėsiu nuo smako ir tave.

Karalaitė prižadėjo. Jai nuėjus prie jūrių, vaizbūno sūnus sumušė kelius sykius į žemę su rykščiuke – tuojuo atsirado didelis arklis, drabužiai. Jis nuėjo prie jūrių, žiūri – išlenda smakas su dvylika galvų. Smakas sako:

– Tu mano visus brolius iškapojai, bet dabar mūsų neiškaposi.

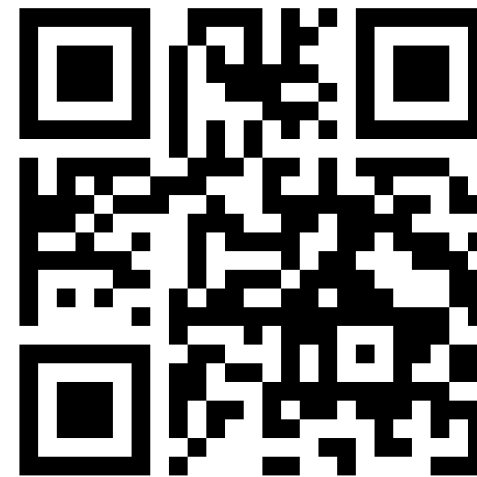
O jisai pradėjo kapoti, tik, paskutinę [galvą] kertant, nusikirto sau ranką. Karalaitė užmovė jam ant rankos žiedą ir surišo su šilkinė nosine ranką. Jo ta karalaitė prašė jį ant pietų. Jis gi teip pat sakė:

– Už tris plėtis mati prajop.

Išgirk pasaką
nuskaitydama QR kodą
arba aplankydamas
arthost.eu/vaizbunosunus

RĖMĖJAS

Karalaitė parėjo namon. Karalius klausia:

– Kas išgelbėjo tave?

Ji sako:

– Atėjo toks didelis ricierius, gražiai apsirėdęs.

Tėvas klausia:

– Ar prašei ant pietų?

– Prašiau – kad jis neeina.

– Nu, ką jis sako?

– Kad už tris plėtis mati prajop.

Karalius pradėjo žiūrėti į knygas ir rado „už tris plėtis mati prajop“. Tada karalius nuėjo į kalinį pas vaizbūno sūnų, bet tasai miegojo, prie savęs gi turėjo kardą, kamanas, ant rankos žiedą ir ranka buvo surišta su šilkinė nosine. Karalius, puolęs ant kelių, pradėjo verkti ir dėkavoti jam, kad visas jo dukteris išgelbėjo. Paskui pašaukė ir dukteris.

Vaizbūno sūnus sako karaliui:

– Nevertas esu, kad karalius prieš mane lenktųs.

– Kaip aš nesilenksiu, kad išgelbėjai mano dukteris.

Dabar jisai sako:

– Eisiu pažiūrėti savo arklio.

Išėjo, paglostė arklį, tik šmakšt ir joja. Karalius persigando, puolė ant kelių, bet jis sako:
– Nebijokit, aš tuojuo parjosiu: joju pažiūrėti savo tėvo.

Karalius prašė, kad sugrįžtų, žadėjo už jo leisti savo dukterį. Jisai pažadėjo grįžti. Radęs savo tėvą dvare kiaules beganantį, atėmė jį ir parsivedė pas karalių. Tada jau buvo vestuvės. Ir aš ten buvau. Man nupirko stiklinius čebatėlius. Per vestuves buvo pašalas, tik aš išėjau ant lauko – ir sudužo mano čebatėliai, ir atsiradau čia ant krasės besėdinti ir pasaką bekalbanti.

Lietuviškos pasakos įvairios. Kn. 2 / surinko Jonas Basanavičius; parengė Kostas Aleksynas; įvadą parašė Leonardas Sauka; paaiškinimai Kosto Aleksyno, Leonardo Saukos. Vilnius: Vaga, 1995. Nr. 90.

ŽALTYS

Skulptorius: Eugenijus Čibinskas

Išgirk pasaką
nuskaitydamas QR kodą
arba aplankydamas
artihost.eu/zaltys

RĖMĖJAS

Gyvena ūkininkus, ir jis turėja vieną dukterį. Vienų dienų dukte nuėja unt ežerų maudytis – atėja toks jaunikaitis, jėme ir pajėme jos drabužis. Saka jai:
– Tekėsi už manį, tē atiduosi tava drabužis.

To merginu, negalėdamu ait namo be drabužių, prisižadėjo už ja tekėt. Vienų dienų atėja, ir tėvė, ir brolė turėja išlaist už nepažįstama. Tėvė paklause, koks yra ja vardus, – tas ponaitis saka:
– Žaltys.

Išvažiava iš kaima, pasikėla aukštyn unt padangį, lėke lėke, priėke dvarų, nusilaide. Jai tį buva gerai: ir tarnų, ir tarnaičių turi, viska valgyt ir gert. Išbuva jo du metu – ji pasilga labė sava tėvų. Ji pradėja prašytis, kad laistų pavešėt pas tėvus. Dar jis jai padare auksa ratelį, sudabra krėslų ir šilka kodelį, saka:
– Kė tas ratelis sudils ir to kodelį kė suverpsi, tē tadu važiuosim.

O jis, tas jos vyrus, ir vėl išlėkdava, namie nebūdava.
Vienų sykį tarnaitė jį paklause:
– Kodel, poni, esi teip nuliūdus?

Saka:
– Ko gi nebūsi nuliūdus, kad daug metų jo, kėp mačio motinų, labė išsiilgo sava tėviškės ir nori atlankyti, ali mana vyrus nelaidži mani. Šitė dave ratelį ir šilka kodelį, saka: „Kė šitus ratelis sudils ir to kodelį suverpsi, tē tadu važiuosim“.
Tarnaitė saka:
– Tas tava vyrus yra velnis, ir šitus dvarus yr užkeiktus, ir tas ratelis niekadės nesudils. Tik jei teip darysi, kėp aš liepsi, tē par tris dienus jį sudilysi ir to kodelį suverpsi. Tad, kė važiuosi pas tėvus, pasiimk visus sava vaikus draugi su sau, – o ji turėja du vaiku ir vienų mergaitį. – Jei nori, kad tas ratelis sudiltų, tē ryto, kė tava vyrus išlėks, tē tu prikūrink smagė pirtį ir to ratelį nunešk unt pirtį, uždėk unt krasnės, palaikyk, ir tadu sudils.

Tē teip ji ir padare, kėp tarnaitė liepe. Unt trečio dienų jo ratelis sudila. Dabar saka:
– Jo važiuosim.
– Gerė.

Ir išvažiava. Važiava važiava, jo netoli namų, privažiava to ežerų. Dabar saka:
– Aš šiči lieku. Kė tu grįši, tē kė privažiuosi pri šita ežera, sustok ir manįs pašauk, sakyk: „Žalty Žalty, vyrė mana, jei tu gyvus, išlaisk pienu putus, jei negyvus – krauja putus“, – tē jei aš būsi gyvus, išlaisi pienu putus, jei ne – krauja putus.

Pasiverte unt žaltį ir įlinda unt to ežerų. Ji pervaziavo pas tėvus. Tėvė klausi:
– Kur vyrus, ka jis neatvažiava?

Saka:
– Palika namė, turi užsiėmimų, negalėja atvažiout.

Vakari jos brolis joji arklių ganytų ir praša, kad laistų vienų vaikų su jom draugė.
Saka:
– Gali.

Nujoja unt girio, susikūre ugnį. Dabar jis klausi:
– Kur yra tava tete?

Vaikas saka:
– Nežino.

Jis jėme to vaikų lupe, lupe, ali vis nesake ir nesake.
Rytų, kė parjoja namo, moči klausi, kas yra, kad ja teip akytės išverktas.

Saka:
– Dūmė išėde, vejis nešioji pri ugnė.

Antrų vakarų joji ir vėl praša, kad laistų antrų vaikų. Saka:
– Gali.

Ir vėl jis sukūre ugnį ir klausi:
– Kur tava tėvus yra?

Nesaka. Jis ir to lupe, lupe, bet neišgava nieka.
Rytą vėl moči saka, kas yra, kad akytės ja išverktas. Saka:
– Mat pri ugnė vėjis dūmus nešioji, lendu unt akis, tē ir išėda.

Trečjų vakarų praša, kad to mergaitį laistų su jo. Saka:
– Man ne teip ilgu bus par naktį.

Moči nenorėja laist, ali jis išpraše. Vėl sukūre ugnį, pasijėme rykštį, saka:
– Pasakyk, kur yra tava tėvus.

Ji saka:
– Tam ežeri palika. Kė mamu grįš atgal, tē pasakys privažiavus: „Žalty Žalty, mana vyri, jei dar gyvus, išliek pienu putus, jei negyvus – krauja putus“.
Rytą parjojus moči saka:
– Jo tava, vaikeli, neišverktas akelės.

Tas jos brolis, pajemįs dalgį, toj nuėke pas to ežerų, saka:
– Žalty Žalty, mana vyri, jei dar gyvus, išlaisk pienu putus, jei negyvus – krauja putus.

Jėme ir išlaide pienu putus ir lenda iš vandeni. Jis kėp tik kirta su dalgi – ir nukirta to žaltį.
O jo atėja laikus seserė namo grįžti. Dabar jis užsislėpįs lauki, ko seso darys, kė atvažiuos. Atvažiava, saka:
– Žalty Žalty, mana vyri, jei dar gyvus, išlaisk pienu putus, jei negyvus – krauja putus.

Jėme ir išlaide krauja putus! Dabar ji ir pradėja mušti to mergaitę, ir tiek bijo to mergaitė – drebu visu. Bemušamu to mergaitė pavirta drebuli (apuše), vėnas vaikus – užolu, o antrasis – uosi, ji pati įlindus į stabuį*.

DANGUS GRIŪVA

Skulptorė: Vilmantė Žegulytė - Dvareckė

Vieną sykį katinėlis bėginėja po orą, šit jam bebeginėjint ir užtika liets. Apsidaire, apsidairęs ir pasikavoja nu lietos darži po kopūstlapį. Tupi jis sau tinajos, ir liets ja neužlyji. Ilgė lietui belyjint, prilija pilnas kopūstlapis vandenia, o su vandenia sunkumu laps pradėja linkti linkti, tiktė trekšt ir nulūža, vanduo šliūkšt unt katina, o katins šast sumirkęs ir nubėga. Bėgdams ir kalb sau:
- Dungus griūv, žeme lūžt.

Bėg bėg bėg ir susitinka zuikj. Zuikis klaus:
- Pala, kur bėgi?

O katins atsaka:
- Dungus griūv, žeme lūžt.

Tada saka zuikis:
- Bėkiva, či negerė.

Juodu bėg bėg bėg ir susitinka lapę. Lape saka:
- Pala, zuikel, kur juodu bėgat?

Zuikis atsaka:
- Dungus griūv, žeme lūžt.

Tėgi lape vėl klaus:
- Iš kur tu žinė?

O zuikis saka:
- Man katins sake.

Teip daugiaus lape klausi:
- Katinėl, kas tau sake?

O katins atsaka:
- Aš pats mačio.

Tada lape saka:
- Tė či negerė, bėkim.

Teip jie trisi bėg bėg bėg ir sutika vilkq. Vilks saka:
- Pala, lapel, ka jūs bėgat?

Lape atsaka:
- Dungus griūv, žeme lūžt.

Toliaus vilks klausi:
- Iš kur tu žinė?

O lape atsake:
- Man zuikis sake.

Tada vilks klausi:
- Zuikel, kas tau sake?

Zuikis atsaka:
- Man katins sake.

Užtatė gi vilks pasiklause ir katina:
- Katinėl, kas tau sake?

O katins atsaka:
- Aš pats mačio.

Tėgi ir vilks saka:
- Či negerė, bėkim.

Teip jie ir nubėga keturiesi. Bėg bėg bėg ir sutinka meškq. Meška sake:
- Pala, vilkel, ka jūs bėgat?

Vilks atsaka:
- Dungus griūv, žeme lūžt.

Meška klausi:
- Iš kur tu žinė?

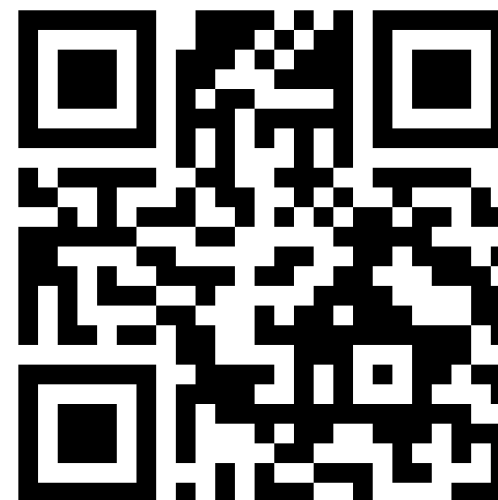
O vilkas atsaka:
- Man lape sake.

Dabar meška klausi lapes:
- Lapel, kas tau sake?

Išgirk pasaką
nuskaitydamas QR kodą
arba aplankydamas
artihost.eu/dangusgriuva

RĖMĖJAS

Lape atsake:
- Man zuikis sake.

Meška klausi ir zuikia:
- Zuikel, kas tau sake?

Zuikis atsaka:
- Man katins sake.

Meška klausi unt gala ir katina:
- Katinėl, kas tau sake?

O katins atsaka:
- Aš pats mačio.

Dabar ir meška pabūgus saka:
- Bėkim, či negerė.

Bėg jie pinkiesi, bėg bėg, tiktė meška susimisljusi saka:
- Pala! Cit, paklausykiam kas girdėt.

Klausasi jie visi ištimpė ausis, o či niekq ir negirdėt. Tada meška kė supyks:
- Ka jūs, laidoke, mani apgadinėjat! Aš jums parodysi!

Užpuolusi jinė sudraske katingq, zuikj ir lapę, buva jo bepuolunti ir unt vilka, bet jis parsipraše sakydamas:
- Davanok, tetutėl, juk anie tamstq ir mani apgava. Aš apgautas bėgo su jais draugi kaip ir tamsta.

Meška, girdėdama vilkq teisybę kalbunt, palaide jį.

Lietuviškos pasakos įvairios. Kn. 2 / surinko Jonas Basanavičius ; parengė Kostas Aleksynas ; įvadq parašė Leonardas Sauka ; paaiškinimai Kosto Aleksyno, Leonardo Saukos. Vilnius: Vaga, 1995. Nr. 95.

BOBUTĖS PASAKA

Skulptorius: Kęstutis Krasauskas

Buvo senelis ir bobutė ir pasodino pagirnyj pupelę. Ir užaugo pupelė lig girnom. Išplėšė girnas – pupelė užaugo lig lubom. Išplėšė lubas – augt, augt lig dangčiui. Išplėšė dangtį – ir užaugo pupelė lig dangui. Misija senelis su bobute, kas čia reikia darytie. Reikia lipti dangun. Teip suskalbėję ir inlipė par pupelę dangun.

Vaikščioja, vaikščioja po dangų – niekur nieko nesutinka. Priėjo naktis – nēr kur nakvoti. Atrado obelį ir atsigulė po obele. Atėjo dievas, sako:

– Gulėkit, ale tik nelieskit mano obuolių.

Senelis atsakė:

– Oje, ponuliuk neliesma.

Teip jie ir užmigo. Ryto boba nubudus pamislijo: „Reikia pakarštavot, kai labai gražūs, gal ir gardūs“. Kaip tik vieną palietė, tuoj visi obuoliai ir nubyrėjo. Nubudo ir senis – pradėjo bartis ant bobos. Ėmė senis pešt bobos čiupryną ir raišiot obuolius ant obelės. Nurovė visus plaukus nuo galvos, ir nepakako pririšt obuoliam. Ateina dievas ir baras ant jų, kam lietė obuolius. Senis apskundė bobą, kad ana lietė.

Nuėjo jie toliau. Eina eina, vaikščioja vaikščioja – vėl nieko neužena. Priėjo naktis – nēr kur naktigulio gulėtie. Rado inmaišyta rėčkelėj tešlos del duonos kepimo. Sako:

– Gulkim nors čia, bet užuvėja.

Ir atsigulė. Senis sako:

– Ale tu, bobut, neliesk vėl, kad nepasdarytum iškados.

– Ne, neliesiu.

Senis kaip tik užmigo, bobai užrūpo, ar gardi rūgštis. Ana pirštu paskabinus, pakarštavos – kaip ėmė bėgti tešla ant senio, apibėgo visa barzda, senis ir nubudo. Pradėjo ant bobos bartis, boba – gintis, kad neliečiau. Senis bobą – mušt. Supykę atsikėlė nakčia ir nuėjo toliaus.

Išaušo, pasdarė diena – vėl vaikščioja po dangų. Ir vėl priėjo naktis – neturi kur nakvot. Apsdairė, pamatė – rateliai pastatyti stovi.

– Gulkim po šitais rateliais, bet užuvėja.

Ir atsigulė po rateliais. Senelis užmigo, o bobutė sako: „Reikia pasvažinėtie“. Kaip tik ana insisėdo šituos rateliuos, tuoj rateliai tarr ir nuvažiavo palei dangų, senelis atliko vienas. Nubudęs žiūri, kad nebēr nei ratelių, nei bobutės. Suprato, kad jo bobutė neiškentė nepaprabojus, kas tie rateliai. Pamislijo: „Reikia eit ieškotų, bo vienam labai nuobodu. Visgi užgirsiu kur trenkiant su rateliais ir eisiu tan balsan ir sustiksiu“. Eina, eina, užgirdo – sutrenkė rateliai. Davai bėgt tan kraštan. Bėgdamas užgirdo – kitam jau krašte trenkia. Sugrįžo vėl atgal ir eina – klauso, kad trečiam krašte terškia. Anas vėl atgal – ir negali niekaip bobutės suvaikyt po dangų. Ir tebegaudo ligi šiolei. Tai da ir mum kai kada girdis jos važinėjimas prieš lietų – tai vienam krašte užgirsi, trenkia su rateliais, tai kitam, ir nemožna permant, kurian kraštan bobutė važiuoja.

Išgirsk pasaką
nuskaitydamas QR kodą
arba aplankydamas
artihost.eu/bobutespasaka

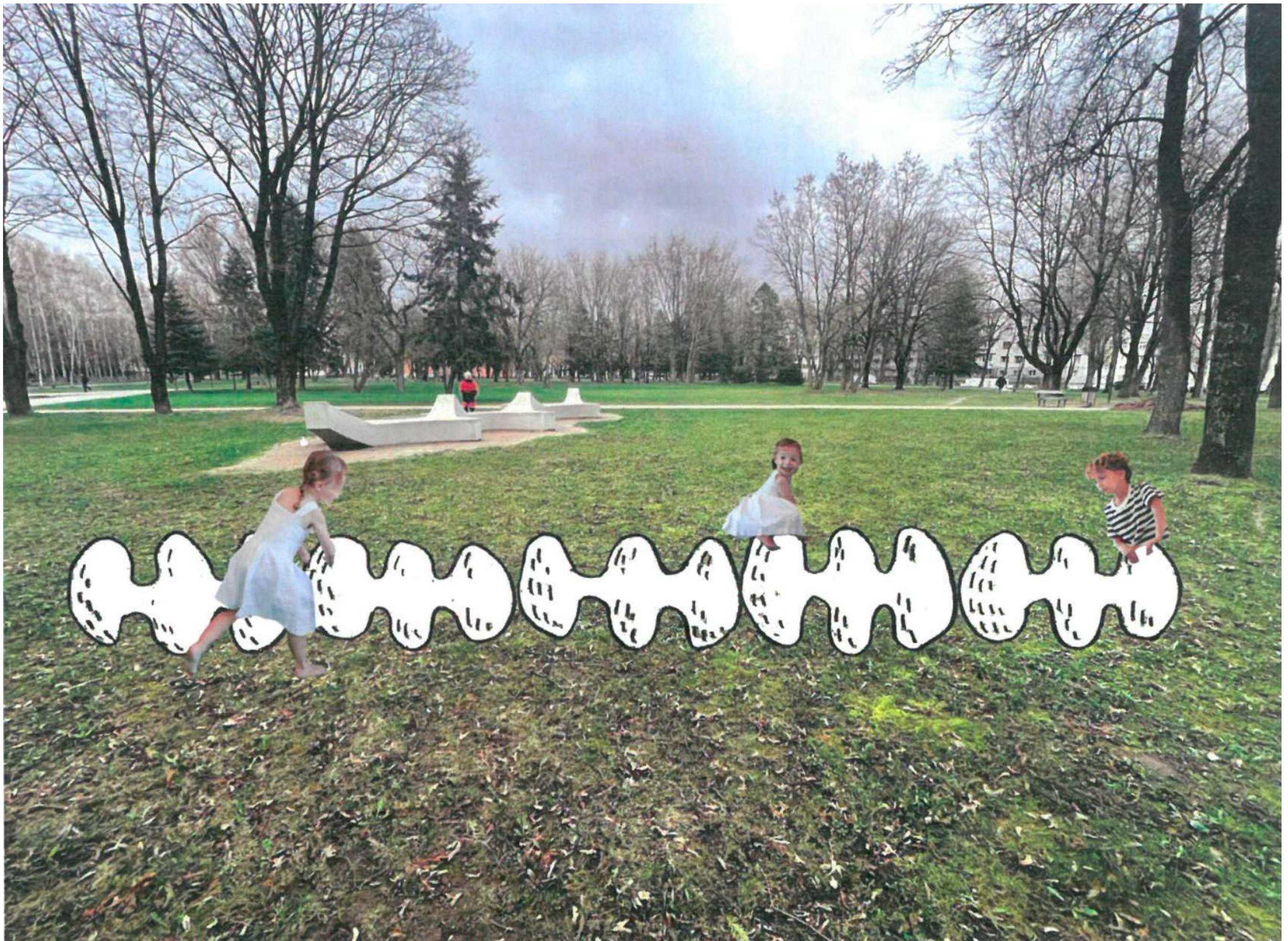
RĖMĖJAS

PST

KODĖL SKRUZDĖ PERTRŪKUSI IR VORAS SU KUPRA?

Skulptorius: Noe Kuremoto

Išgirk pasaką
nuskaitydamas QR kodą
arba aplankydamas
artihost.eu/skruzde

RĖMĖJAS

Vienų dienų piemenis valge pietų. Į nudriba jiem bevalgunt duonos kūsnelis. Vorus pamate, pasigrebe tų kusnelį į nešu Dievu parodyt, ką piemenis duonų unt žemes mėta. Skruzdelyje lėke iš paskas dungun pasakyt, ka vorus meluoja.

Vorus nulake pas dievą į saka:

- Poni Dievi, tie piemenis duona nemyli, unt žemes mėta. Nubausk juos!

Skruzdelyte lėkė lėkė, ka let partrūka. Let priluke pri Dieva į saka:

- Dievi neklausyk ana. Jis meluoja. Piemenym netyčiom trupinėlis nudriba žemėn.

Dievs papyka, ka duos voru kupron su runku, ka let kupru iššoka.

Daba vorus su kupru, a skrusdela partrūkus.

Pasakojo Paulina Skrebytė, Tamošiaus g. 1911m. gim. Kerblonių kaimas, Miežiškių apyl. Užrašė Evelina Skrebytė 1997m.

ARTIHOST GYVAPASAKIS

KAS GALI DALYVAUTI?

Simpoziumo programa yra visiškai nemokama ir skirta visiems, kuriems labai rūpi pasakos ir keramikos skulptūros bei jų derinio poveikis vaikams.

KAIP DALYVAUTI?

Nuskaitykite QR kodą arba aplankykite artihost.eu/gyvapasakis norėdami sužinoti daugiau

